

onkrum spurningum.

Nú er tað at siga, at áðrenn vit fóru heimanifrá, høvdu vit fingið ein langan lista yvir alt tað, sum vit skuldu hava við okkum sum ferðagóðs.

Millum alt tað góða, sum gjørdum okkum byrðina tunga, vóru tólv heimabakað rugbreyð.

Tað vóru hesi tólv rugbreyðini, eg hevði í huga, tá ið tollarin spurdi meg, fyri hvussu nógvir pengar eg hevði av tollskyldugum vörum. Eg hugsaði meg um eitt bil og segði so, at tað visti eg ikki reiðiliga.

Tá ótolnaðist gamli og segði avgjörður.

»Do you have for more than 50 dollars, yes or no?»

Eg noyddist at bíta ívan í meg og segði spakmæltur:

»No»
Og sloppið varð.

PUALU

Og fróin er stór.

Kann hon vera annað? Serliga, tá ið øll leypa um halsin á tær - abbasynir, dóttir og versnur, hvør um annan. Tað tykist, sum um ár eru gingin, síðan vit söust seinast.

Alt viðfarið er komið fram í øllum góðum - eisini tey tólv breyðini. Tað varð fingið inn í bilin. Vit koyra so gjøgnum allan býin. Hann er ikki so ógvuliga stórur, her bøgva eini góð fyra túsund fólk - tað tekur o.u. eitt korter at koyra til tann eystara endan, og her skulu vit halda til tær komandi triggjar vikurnar.

Og hvør stenduruttanfyri og tekur í móti okkum?

Jú, eingin annar enn Pualu - litli vottur - heilsar okkum øllum vælkomnum. Júst litil er kanska ikki tað rætta orðið. Men heilt útvaksin er hann ikki, Og blíður er hann og veit

Erling og abbasynirnir Thor og Björn og undurin Pualu

ikki hvørjum beini, hann skal standa á - hann hevur jú fyra - og hann vil verða kándur og kláður og strokin og hann leggur seg viðopnan og vil hava meiri.

Jú, hetta er Pualu, sletuhundur av Alaska-sletuhundaslag. Um bringuna er hann sum mansbulur, og frambeinini eru í tjúkt eins og tín egni armur.

Sterkur er hann sum ein björn, tað siggja vit á lagnum, tá ið hann fer dragsandi av stað við báðum dreinginum við tí fúkandi ferð við sletuni bundnari í einum enda

føstum í einum selum, sum hann ella rættari hon - tí hon er tik - hevur um bringuna.

Tá ið vit hava verið ein dag ella báðar tveir, er hon eins blíð við okkum nýkomnu sum við hini hús-fólkini.

Sletuhundar goygja ikki. Her siga tey, at teir gráta.

Vit bøgva í einum býaparti, ella kanska heldur í eini bygd, sum liggur fyri seg sjálva eystan fyri sjálvan býin. Her eru rættuliga nógvir hundar - eg haldi, at her eru fleiri enn aðrastaðni í býnum - og teir flestu standa í tjóðri. Allir hava teir eitt hundahús ella ein kassa, sum teir kunnu fara inn í. Bert heilt fáir ganga leysir.

Serliga í skýmingini kunnu teir fara at láta. Fyrst fer ein at láta, so tekur ein annar undir við honum, so ein annar, so svarar ein aftur. Soleiðis kunnu teir halda á eina góða løtu, til teir so tagna aftur, tá ið teir hava høyrð, hvat ið hinir halda um lívið.

Tá ið Pualu hevur ligið uttanfyri í kuldanum meg-inpartin í náttini, kann hon knapliga koma at hugsa um, at fólk liggur inni í húsnum og at onkur kanska kundi komið og kláað og strokið henni eina løtu. So fer hon at láta ella hvína spakuliga -

tó so hart, at tú vaknar av tí, um tú liggur beint inn-anfyri.

Tað, sum vit eru von við heimanifrá, er at vit hava bilin standandi í túninum. Her hava tey bæði bil, hundasletu, bát og »ski-doo». Hetta er tað, sum vit hava høyrð um undir navn-

inum kavaskutara.

Bara nóg mikið av kava er komið niður, so kanst tú koyra við hesum akfari-num alla staðni uttan mun til, um vegur er ella ei. Eina slíka skidoo kanst tú eisini spenna fyri hundasletuna. - Tað er so mangt, sum ber til.

Nú vit eru við akforini, so er eitt sum vit ikki hava sæð heima hjá okkum enn - og tað er eitt, sum tey kalla »four wheeler». Hetta minnir nakað um eina motorsyklu - sum hevur fyra stór hjól við breiðum dekkum.

Hundurin
Pualu

Føroyingar á
»Strognum» í
Keypmannahavn

